

SHELBY MAHURIN

ZEI
&
MONȘTRI

Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

CORINTEENS

L'ENCHANTRESSE

Reid

CEAȚA SE TĂRA PESTE CIMITIR. PIETRELE FUNERARE – vechi, sfărâncioase, cu numele de mult șterse de intemperii – străpungeau cerul, înfipite în vârful falezei. Până și marea de dedesubt amuțise. În nepământeana lumină de dinainte de răsărit, am înțeles în sfârșit expresia *tăcut ca mormântul*.

Coco și-a trecut o mână peste ochii obosiți, apoi a făcut semn spre biserica ce se ridica din ceață. Mică. De lemn. O parte a acoperișului se prăbușise înăuntru. Nicio lumină nu licărea în ferestrele prezbiteriului.

— Pare părăsită, a spus ea.

— Și dacă nu e? a pufnit Beau, clătinând din cap, dar s-a oprit scurt, să caște. A continuat, peste căscat: Este o *biserică* și mutrele noastre sunt lipite prin toată Belterra. Chiar și un preot de țară ne va recunoaște.

— Bine.

Vocea ei obosită a sunat mai puțin tăioasă decât probabil intenționase.

— Dormi afară, cu câinele.

Toți ne-am întors ca la un semn să ne uităm la câinele alb spectral care ne urma. Apăruse undeva la marginea Cesarine, chiar înaintea noastră să ne hotărâm să călătorim de-a lungul coastei și nu pe drum. Văzuserăm destul din La Forêt des Yeux cât să ne ajungă o viață.

Zile în șir, câinele se ținuse după noi, neapropiindu-se niciodată cât să-l putem atinge. Suspicioși, derutați, matagoții se făcuseră nevăzuți imediat după apariția lui. Nu se mai întorseseră. Probabil câinele era și el un spirit fără odihnă — un nou tip de matagot. Probabil era doar o piață rea. Probabil de aceea Lou nu-i dăduse încă un nume.

Creatura ne privea acum și-i simțeam ochii ca pe o atingere fantomatică pe față. Am strâns-o mai tare de mână pe Lou.

— Am mers toată noaptea. Nimeni n-o să ne caute într-o bise-rică. E o ascunzătoare la fel de bună ca oricare. Dacă *nu* e părăsită, am continuat către Beau, care a dat să mă întrerupă, o să plecăm mai înainte să ne vadă careva. De acord?

Lou a rânjit larg la Beau, cu toată gura. Atât de larg, încât aproape că i-aș fi putut număra toți dinții.

— Ți-e *frică*?

El i-a aruncat o privire suspicioasă.

— După tuneluri, și ție ar trebui să-ți fie.

Rânjetul ei s-a șters, iar Coco s-a crispat vizibil, întorcând capul în altă parte. Tensiunea îmi înțepenise și mie spinarea. Lou n-a mai spus nimic totuși, dându-mi drumul la mână și ducându-se cu hotărâre la ușă. A apăsat pe clanță.

— Neîncuiată.

Fără vreun cuvânt, Coco și cu mine am urmat-o, trecând pragul. O clipă mai târziu, Beau ni s-a alăturat în pridvor, aruncând cu vădită suspiciune ocheade prin încăperea întunecoasă. Un strat gros de praf acoperea policandrul. Ceara se scursesese pe podeaua de lemn, întărindu-se printre frunzele uscate și dărâmături. Un curent de aer venea dinspre sanctuarul de dincolo. Mirosea a apă de mare. A putreziciune.

— Locul ăsta e al naibii de bântuit, a șoptit Beau.

— Ai grijă cum vorbești!

Încruntându-mă la el, am intrat în naos. Am simțit o strângere de inimă la vederea băncilor părginite. La vederea paginilor răzlețite din cărțile de imnuri, îngrămădite în colț să putrezească.

— Asta a fost cândva un loc sfânt.

— Nu e bântuit, a răsunat vocea lui Lou în tăcere.

Se oprise în spatele meu ca să se uite în sus, la fereastra cu vitralii. Chipul senin al Sfintei Magdalena privea în jos, la ea. Cea mai tânără sfântă din Belterra, Magdalena fusese venerată de Biserică pentru că-i dăruise unui bărbat un inel binecuvântat. Mulțumită acestuia, nevasta care-l neglija se îndrăgostise din nou de el, refuzând să se mai dea dusă de lângă el – nici măcar când acesta se îmbarcase într-o călătorie periculoasă pe mare. Îl urmăse în valuri și se înecase. Numai că lacrimile Magdalenei o readuseseră la viață.

— Spiritele nu pot sălășlui pe pământ sfințit.

Beau s-a încruntat.

— De unde știi tu?

— Tu cum de *nu* știi? a replicat Lou.

— Ar trebui să ne odihnim.

Mi-am petrecut un braț peste umerii lui Lou, conducându-o către o bancă din apropiere. Arăta mai palidă ca de obicei, cu umbre adânci sub ochi, cu părul încâlcit și bătut de vânt după zile în șir de călătorie anevoioasă. Nu o dată – când ea credea că nu mă uitam – îi văzusem tot corpul zgâlțâit de convulsii, de parcă s-ar fi luptat cu greața. Nu mă surprindea. Trecuse prin multe. Cu toții trecuserăm.

— Sătenii o să se trezească în curând. O să cerceteze la orice zgomot.

Coco s-a întins pe o bancă, a închis ochii și și-a tras peste cap gluga pelerinei. Ascunzându-se de noi.

— Cineva ar trebui să stea de veghe.

Deși am deschis gura să mă ofer voluntar, Lou mi-a luat-o înainte:

— Stau eu.

— Ba nu, am intervenit clătinând din cap, nereușind să-mi aduc aminte ultima oară când dormise Lou.

Îi simțeam pielea rece, lipicioasă, pe pielea mea. Dacă *într-adevăr* se lupta cu greața, avea nevoie de odihnă.

— Tu dormi. Eu stau de veghe.

Un sunet a reverberat din fundul gâtlejului ei, în timp ce și-a pus o mână pe obrazul meu. Și-a trecut degetul mare peste buzele mele, zăbovind pe ele. Ca și ochii ei.

— Prefer să te veghez eu. Ce-o să văd în visele tale, Vânătorule? Ce-o să aud în...

— Mă duc în bucătărie să caut de mâncare, a mormăit Beau, împingându-ne și trecând pe lângă noi.

I-a aruncat o privire dezgustată peste umăr lui Lou. Stomacul meu a chiorăit în timp ce mă uitam după el. Înghițind greoi, am ignorat mușcătura foamei. Subita, neplăcuta apăsare în piept. Cu blândețe, am dat la o parte mâna lui Lou de pe obrazul meu și m-am dezbrăcat de haină. I-am întins-o ei.

— Du-te să dormi, Lou. O să te trezesc la apus și o să putem... – cuvintele îmi ardeau gâtlejul – o să putem să ne continuăm drumul.

La Chateau.

La Morgane.

La moarte sigură.

N-am dat glas din nou îngrijorărilor mele.

Lou spusese foarte clar că ea se va duce la Chateau le Blanc, fie că noi o vom urma, fie că nu. În pofida protestelor mele – în pofida faptului că îi amintisem *de ce* ne căutaserăm aliați, în primul rând, de ce aveam *nevoie* de ei –, Lou susținea că poate să se ocupe singură de Morgane. „Ai auzit ce-a spus Claud.” Ea susținea că n-avea să ezite, de data asta. „Morgane nu mă mai poate atinge.”

Susținea că avea să-i ardă căminul ancestral din temelii, laolaltă cu tot neamul ei. „O să construim unul nou.”

„Un nou ce?” am întrebat, îngrijorat.

„Orice.”

N-o văzusem niciodată acționând cu o asemenea intensitate neclintită. Nu. Obsesie. În unele zile, o sclipire feroce îi lucea în ochi – o aviditate sălbatică – și, în altele, nicio lumină, de niciun fel, nu răzbătea din ei. Zilele acelea erau cu mult mai rele. Se uita la lume cu o expresie moartă, refuzând să bage de seamă că exist sau să reacționeze la timidele mele încercări de-a o proteja.

O singură persoană izbutea asta.

Și aceea murise.

Acum, m-a tras în jos lângă ea, mângâindu-mi gâtul aproape absentă. La atingerea ei rece ca gheața, un fior m-a străbătut pe șira spinării și-am simțit brusc dorința de-a mă feri de ea. Am rămas pe loc. Tăcerea se așternuse peste încăpere, groasă și grea, în afară de chiorăielile stomacului meu. Foamea era un tovarăș constant, acum. Nici nu-mi mai aminteam ultima oară când mâncasem pe săturate. Cu Troupe de Fortune? În Văgăună? În Turn? În partea cealaltă a intervalului dintre bănci, respirația lui Coco a devenit treptat egală. M-am concentrat pe acest sunet, pe grinzile tavanelui, numai nu pe pielea înghețată a lui Lou sau pe durerea din piept.

O clipă mai târziu totuși, niște strigăte au explodat din bucătărie, iar ușa sanctuarului s-a deschis brusc. Beau s-a năpustit înăuntru, galopând pe lângă amvon.

— Surpriză! a făcut semn înnebunit spre ieșire, când am sărit în picioare. Trebuie s-o ștergem! Imediat, *imediat*, hai să plecăm. . .

— Stai!

Un bărbat cocoșat în veșminte de preot s-a repezit în biserică, agitând o lingură de lemn. O fiertură gălbuie picura din ea. De parcă Beau îi întrerupsese masa de dimineață. Stropii de

legume din barbă – căruntă, neîngrijită, ascunzându-i mare parte din față – îmi confirmau bănuielile.

— Am zis, *vino-ncoace*...

A tăcut dintr-odată, oprindu-se din goană, când ne-a văzut pe noi. Din instinct, m-am întors să-mi ascund fața în întuneric. Lou și-a aruncat gluga peste părul ei alb, iar Coco s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să fugă. Dar era prea târziu. Ochii lui negri au sclipit, recunoscându-ne.

— Reid Diggory.

Privirea lui încruntată m-a măsurat din cap până în picioare, înainte de a trece în spatele meu.

— Louise le Blanc.

Neputând să se abțină, Beau și-a dres glasul, din foaiet, iar preotul l-a privit scurt, înainte să se strâmbe și să dea din cap.

— Da, știu cine ești și tu, băiete... Și tu, a adăugat el spre Coco, a cărei glugă încă îi acoperea fața în întuneric.

Ținându-se de cuvânt, Jean Luc adăugase și chipul ei lângă ale noastre pe afișele de persoane căutate. Ochii preotului s-au îngustat la vederea cuțitului pe care-l scosese ea.

— Pune ăla deoparte, până nu te rănești!

— Ne cerem scuze că am intrat fără permisiune! am zis eu, ridicându-mi mâinile implorator și aruncându-i o privire piezișă, de avertisment, lui Coco.

Încet, am înaintat pe intervalul dintre bănci, făcând o mișcare spre ieșire. Lou se ținea ca umbra după mine.

— N-am vrut să supărăm pe nimeni.

Preotul a pufnit, dar a lăsat lingura jos.

— Ați intrat nepoftiți în casa mea.

— E o biserică, a zis Coco, cu vocea înăbușită de apatie, iar mâna i-a căzut pe lângă corp de parcă dintr-odată nu mai putea susține greutatea cuțitului. Nu o reședință particulară. Și ușa era descuiată.

— Probabil ca să ne ademenească înăuntru, a sugerat Lou, cu o neașteptată vioiciune. Ca un păianjen în pânza lui.

Cu capul plecat într-o parte, se uita lung la preot, ca fascinată.

Fruntea preotului, ca și a mea, s-a încrețit la schimbarea subită de subiect.

— Ce?

Glasul lui Beau reflecta nedumerirea noastră.

— În adâncurile pădurii, a explicat ea, arcuindu-și o sprânceană, trăiește un păianjen care vânează alți păianjeni. L'Enchanteresse, cum îi spunem noi. Fermecătoarea. Nu-i așa, Coco?

Cum Coco n-a răspuns, Lou a continuat netulburată:

— L'Enchanteresse se furișează în pânzele inamicilor săi, trăgând de firele de mătase, păcălindu-i, făcându-i să creadă că au prins o pradă în capcană. Când păianjenii sosesc să se ospăteze, ea atacă, otrăvindu-i încet cu veninul ei unic. Îi savurează zile în șir. Într-adevăr, este una dintre puținele creaturi din lumea animală căreia îi place să provoace durere.

Ne holbam toți la ea. Până și Coco.

— Asta-i oribil, a zis în cele din urmă Beau.

— E *isteti*.

— Nu, s-a strâmbat el, cu fața schimonosită. E *canibalism*.

— Aveam nevoie de un adăpost, am intervenit eu.

Un pic prea tare. Prea disperat.

Preotul, care îi urmărise certându-se cu o expresie derutată, și-a întors atenția spre mine.

— Nu ne-am dat seama că biserica e ocupată. O să plecăm acum.

El continua să ne cântărească în tăcere, buzele-i schițând un rictus. Auriul mi-a împăienjenit vederea, drept răspuns. Căutând. Sondând. Protejând. I-am ignorat întrebarea mută. N-aveam nevoie de magie aici. Preotul era înarmat doar cu o lingură. Chiar dacă ar fi avut o sabie, ridurile de pe fața lui îl arătau a fi bătrân.

Înțelepțit. În pofida staturii lui înalte, timpul părea să-i fi veștejit musculatura, lăsând un bătrân costeliv în urmă. Puteam scăpa de el. Am luat-o de mână pe Lou, pregătindu-ne, și am aruncat o privire spre Coco și Beau. Amândoi au dat din cap o dată, înțelegând.

Încruntându-se, preotul și-a ridicat limba parcă să ne oprească, dar în clipa aceea un nou val de foame mi-a răsucit stomacul. Răgetul lui s-a rostogolit în încăpere ca un cutremur. Imposibil de ignorat. Mijind ochii, preotul și-a mutat privirea de la mine la Sfânta Magdalena, în tăcerea care a urmat. După încă o clipă, a bombănit neprietenos:

— Când ați mâncat ultima oară?

Nu i-am răspuns. Rușinea îmi pișca obrajii.

— O să plecăm acum, i-am repetat.

Și-a pironit privirea în ochii mei.

— Nu asta am întrebat.

— Acum... câteva zile.

— Câte?

A răspuns Beau în locul meu:

— Patru.

Un alt chiorăit al stomacului meu a zguduit liniștea. Preotul a clătinat din cap. Cu o mină de parcă mai degrabă ar fi înghițit lingura cu totul, a întrebat:

— Și... când ați dormit ultima oară?

Din nou, Beau a părut să nu se poată abține:

— Am moțait în bărcile unor pescari acum două nopți, dar unul dintre ei ne-a descoperit mai înainte de răsăritul soarelui. A încercat să ne prindă în plasa lui, imbecilul!

Ochii preotului au fulgerat spre ușile sanctuarului.

— Și poate v-a urmărit până aici?

— Tocmai am spus că era imbecil. Reid l-a prins pe el în plasă, în schimb.

Ochii aceia s-au întors din nou spre mine.

— Nu l-ai rănit.

Nu era o întrebare. Nu i-am răspuns. În schimb, am strâns-o mai tare pe Lou de mână și m-am pregătit să fug. Omul ăsta – omul ăsta sfânt – avea să dea curând alarma. Trebuia să câștigăm un avans de mai mulți kilometri înainte să sosească Jean Luc.

Lou nu părea să-mi împărtășească îngrijorarea.

— Cum te cheamă, preotule? a întrebat ea, curioasă.

Încruntându-se din nou, el i-a răspuns:

— Achille. Achille Altier.

Deși numele îmi suna familiar, nu știam de unde să-l iau. Probabil călătorise cândva la Cathédral Saint-Cécile d’Cesarine. Probabil îl întâlнисem pe când eram sub jurământ, ca Vânător. L-am privit bănuitor.

— De ce n-ai chemat Vânătorii, părinte Achille?

Părea foarte stânjenit. Umerii îi radiau încordare și privea fix în jos, la lingura lui.

— Ar trebui să mâncați, a zis el, ursuz. E niște tocană, în spate. Ar trebui să fie de ajuns pentru toți.

Beau n-a stat pe gânduri.

— Ce fel de tocană?

Când i-am aruncat o privire urâtă, el a ridicat din umeri.

— Ar fi putut trezi tot târgul în clipa în care ne-a recunoscut. . .

— Încă o mai poate face, i-am amintit, aspru.

— . . . și stomacul meu e pe cale să se mănânce pe el însuși, a încheiat el. Și al tău la fel, după cum sună. Avem nevoie de mâncare.

A adulmecat aerul și l-a întrebat pe părintele Achille:

— Sunt și cartofi în tocana ta? Nu mă dau în vânt după ei. Nu-mi place consistența lor.

Preotul și-a mijit ochii și a împuns cu lingura prin aer spre bucătărie.

— Dispari din fața mea, băiete, mai înainte să mă răzgândesc!

Beau și-a plecat capul a înfrângere, înainte de-a o șterge spre bucătărie, trecând pe lângă noi. Lou, Coco și cu mine nu ne-am mișcat totuși. Am schimbat priviri neîncrezătoare. După un lung moment, părintele Achille a oftat adânc.

— Puteți să și dormiți aici. Numai pe durata zilei, a adăugat arțăgos, câtă vreme nu mă deranjați.

— E duminică dimineată.

În sfârșit, Coco și-a dat gluga jos. Buzele îi erau crăpate, iar fața, trasă.

— N-o să vină curând sătenii la slujbă?

El a răspuns zeflemitor:

— N-am mai ținut o slujbă de ani buni.

Un preot izolat. Bineînțeles. Părăginierea bisericii căpăta înțeles acum. Odinioară, l-aș fi certat pe omul acesta pentru eșecul lui ca păstor al turmei. Pentru eșecul lui ca om. L-aș fi certat fiindcă întorsese spatele vocației sale. Lui Dumnezeu.

Cum se schimbaseră lucrurile!

Beau a reapărut cu o strachină și s-a sprijinit nonșalant de tocul ușii. Aburii tocanei îi învăluiau fața. Când stomacul meu a chiorăit din nou, el a zâmbit infatuat.

Am vorbit printre dinții încleștați:

— De ce ne-ai ajuta, părinte Achille?

Cu reticență, privirea preotului s-a plimbat peste fața mea obosită, peste cicatricea urâtă a lui Lou, peste expresia goală a lui Coco. Peste cearcănele noastre adânci și obrajii noștri scobiți. Apoi a întors capul, uitându-se fix pe deasupra umărului meu, și a spus:

— Ce contează? Aveți nevoie de mâncare. Aveți nevoie de un loc unde să dormiți. Eu am niște bănci goale în biserică.

— Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu ne-ar primi.

— Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu și-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă.